

тъмна бѣше и тежката и плътна маса на гривата и опашката му. И нѣкаква страшна мощъ, непреодолима и непокорна, нѣкаква дива и горда красота имаше въ всичкитѣ му движения. Боязливъ по природа, Миланъ гледаше тоя конь, сякашъ предъ очитѣ му стоеше нѣкакво страшно и красиво видение на широкитѣ полета, и въ душата му, наедно съ възхищението, се повдигаше смжтенъ страхъ. Дѣдо Давидъ сжщо гледаше коня, но мълчеше и само поглаждаше съ ржка дългитѣ си бѣли мустаци. После той се загледа въ земята, помисли се и каза:

— Мисля да взема че да го продамъ. . .

— Да го продадешъ ли! Защо? — изненада се Миланъ.

— Омръзна ми вече. Мжчно може да се служи на такъвъ конь. Старъ съмъ и не мога вече да му шетамъ. . .

Въ това неочаквано признание на дѣда Давида за слабостта и старинитѣ си Миланъ позна пакъ тая скрита и мълчалива мжка, която старецътъ отъ нѣкое време насамъ носѣше въ душата си. Той замълча. Коньтъ престана за минута да яде, издигна главата си и, както често правѣше, загледа се въ далечинитѣ и се вслуша; червенитѣ лучи на залѣза загорѣха въ очитѣ му, по гранитния му грѣбъ се разлѣха румени блѣсъци. Кой знай дали виж-